

der end den forsikredes, skal udbetales til den, som har Policen i Hænde, saafremt ingen anden gør Krav derpaa. Dette at være Ihændehaber af en paa Navn tegnet Police er ellers ikke nok til at hæve Forsikringssummen; der maa ellers kræves den forsikredes eller anden Policeejers Medunderskrift. Det er jo imidlertid kun et mindre Spørgsmaal. — Ved § 17 møder først Spørgsmaalet om, hvornaar Udbetaling af Bonus kan tage sin Begyndelse. Det hedder: „Mindst 3 Maaneder, før Udbetalingen af Bonus kan tage sin Begyndelse, skal Bestyrelsen derom udstede offentlig Bekendtgørelse.“ Der møder altsaa det Spørgsmaal, hvornaar Udbetalingen kan tage sin Begyndelse. Selvfølgelig — det er jeg slet ikke blind for — vil det tage meget lang Tid at foretage hele den Række af Udregninger, som ere nødvendige for at udfinde Størrelsen af Bonus til de forskellige Interessenter, men jeg vil dog henstille, om man ikke paa en eller anden Maade kunde faa fastslaaet et Tidspunkt efter de paagældende 5aarige Perioders Udløb, til hvilket disse Udregninger skulle være færdige, saaledes at Udbetalingen kunde tage sin Begyndelse. Den Periode, som sidst er udløben, er jo udløben for over 2 Aar siden, og først nu staa vi og ere i Lag med det paagældende Lovforslag. Efter den oprindelige Lov om Livsforsikringsanstalten af 1870, der, saa vidt jeg mindes, ikke er forandret paa dette Punkt, skulle Anstaltens Bøger føres paa en saadan Maade, at der 6 Maaneder efter Periodens Afslutning kan foreligge Opgørelse. Det var altsaa — hvis denne Lov er rigtig, hvad man jo maa forudsætte — ikke for meget forlangt, om vi allerede for 1½ Aar siden havde kunnet begynde at beskæftige os med denne Sag, og jeg vil da henstille, om det ikke kunde være muligt, at man her i Lovforslaget kunde faa fastslaaet for Udbetalingen af Bonus en Frist, der ikke blev saa lang som denne Gang, inden Udbetalingen kan finde Sted. Det vilde være en Behagelighed for alle Interessenterne, alle de Folk, som skulle have Penge — de ville jo altid gerne have dem jo før jo hellere — og det vilde jo ogsaa altid i samme Grad være en Støtte for Anstalten i dens Kamp med andre Anstalter, at Udbetalingen finder Sted saa burtigt som muligt. Man kan være ganske sikker paa, at de private Anstalter ville anstrenge sig af alle Livsens Kræfter for jo før jo hellere at kunne komme til Udbetaling af Bonus, for at de kunne komme til at gøre Reklame og Rabalder dermed. Nu mener

jeg ganske vist ikke, at en Statsanstalt skal gøre Reklame og Rabalder, skønt Statsanstalten for Livsforsikring maaske gerne kunde gøre noget mere i denne Retning, end den gør, gerne kunde avertere noget mere i Bladene, end den gør. Men alligevel tror jeg, at den vilde have Gavn af, at Udbetalingen af Bonus kunde følge nogenlunde rimelig hurtig efter Udløbene af Bonusperioderne. — Der er endnu et lille Punkt, jeg kunde ønske at omtale; det er § 20 i de tidligere Bonuslove. Ifølge den sidste var det jo bestemt, at Strid om Adkomst til Bonus skulde afgøres af en speciel Kommission, sammensat af tre Medlemmer, der skulde være enten Højesteretsdommere eller Dommere i en af Overretterne. Her er derimod i § 20 foreslaaet, at alle Stridsspørgsmaal skulde afgøres af Anstaltens Bestyrelse under Appel til Finansministeriet. Det er oplyst i Motiverne, at Stridsspørgsmaalene kun have været faa, men selv om de have været faa, kan det jo meget vel være, at de ingenlunde have været uden Betydning for de paagældende, der have været Parter i Spørgsmaalene, og jeg tror, at de allerfleste Folk her i Landet føle sig langt mere betryggede ved Afgørelser, der ere truffne af Dommere, hvis daglige Kald det er at udlægge Love og domme Folk imellem, end ved administrative Afgørelser — her truffne af Anstaltens Bestyrelse under Appel til Finansministeren. Nu ere vi jo ganske vist saa heldige for Øjeblikket at have en Finansminister, der er en fremragende Jurist, men dette har jo ikke altid været Tilfældet, og det er ikke sikkert, at det altid vil blive Tilfældet, og naar Finansministeren ikke selv er Jurist, vil Appellinstansen i disse Sager jo i Virkeligheden blive beklædt af en Departementschef, og det tror jeg ikke, Folk i Almindelighed ville føle sig i nogen synderlig Grad betryggede ved. Forholdet er jo det eller har i alt Fald tidligere været det, at grumme mange Afgørelser fra Finansministeriet, f. Eks. baade i Invalidesager og i Skattesager, ere blevne underkendte ved Domstolene. Jeg tror, at Folk, som komme i Strid om denne Bonus, ville føle sig adskilligt mere betryggede ved og ogsaa have et vist Krav paa at se deres Sager afgjorte af virkelige Dommere. Derfor behøver man jo ikke at have en bestandig Bonuskommission saaledes som anført i Motiverne. Det vilde være tilstrækkeligt, at der ved hver Bonusperiodes Udløb blev udnævnt en Kommission til at afgøre de Stridigheder, som Opgørelsen maatte medføre. Mener man,